

LÂM VỊ THỦY

Sao Em Không Về Làm Chim Thành Phố

(Thi Phẩm)

THU AN QUAN TÁI BẢN
2012

(nguồn: <http://www.chanphuocliem.com/>)

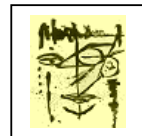
Nhà thơ Lâm Vị Thủy sinh vào ngày 28-4-1937 tại Nam Định. Vào Nam từ năm 1955 và lập gia đình từ năm 1960, được 2 gái 3 trai. Ông là Giáo sư Việt Văn tại một số trường tư thục tại Sài Gòn. Ông thường viết văn, làm thơ và đăng trên tạp chí Phổ Thông. Ông cũng là thành viên trong nhóm Tao Đàn Bạch Nga.

Sau năm 1975, tiếp tục dạy Văn tại một số trường Trung học phổ thông (trung học đệ nhị cấp). Cuộc sống có nhiều thăng trầm, khó khăn và có thời gian ở tù trong khám Chí Hòa. Ông mất ngày 21-7-2002 vì bệnh tại ngôi nhà của mình ở khu vực Thị Nghè.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Tập thơ: **Sao em không về làm chim thành phố**, do Huyền Trân xuất bản vào năm 1963.
- Truyện: **Ngày tháng không tên**, xuất bản vào khoảng những năm cuối của thập niên 60.

Tủ Sách Di Sản Văn Chương Miền Nam

Quà văn nghệ của nhà xuất bản- dành biếu tặng

Lâm Vị Thủy

Sao em không về làm
chim thành phố

**Thư Ấn Quán sưu tầm và tái bản
2012**

Sao Em Không Về Làm Chim Thành Phố

Thơ Lâm Vị Thủy

Huyền Trân xuất bản lần thứ nhất tại Saigon 1963

Thư Ấn Quán (Hoa Kỳ) tái bản Mùa xuân 2012

Sưu tầm: Trần Hoài Thư

Tranh bìa: Đinh Cường

Trình bày bìa, ruột: THT

Chăm sóc tổng quát: Trần thị Nguyệt Mai

In hoàn toàn bằng loại giấy đặc biệt

Gia đình tác giả giữ bản quyền

Bôi trổ vẽ hai bàn tay nhỏ xinh
 không gia đình không có không em
 đem tên tôi đi gõ hỏi từng người
 tìm giá nợ với vô vãn kỷ niệm

Lâm Vĩ Thủy

Thủ bút của Lâm Vĩ Thủy

*cho Hoàng
những ngày thơ mộng cũ*

Ở đây mau tối mà chậm sáng. Bốn mùa sương mù qua kẽ tay. Cảnh trí chỉ là những tĩnh vật, con người chìm trong những nỗi nhớ nhưng muôn đời, không bao giờ muốn mở miệng.

Anh sống một mình trên một ngọn đồi nhỏ, chung quanh là đồng ruộng với vườn trồng đủ thứ cây ăn trái. Lối về nhà anh phải ngang những cánh rừng cao su chưa lấy mủ. Vào mùa nắng, nhất là những tuần trăng, cảnh đẹp và đường dễ đi. Mùa mưa thì thực là buồn khổ, đất lúc nào cũng như bốc khói, và gió làm se da mặt.

Đêm đêm, một mình với ngọn đèn dầu mà ánh sáng không đủ nói rộng căn phòng hẹp, anh thường nhớ tới em. Tình yêu đối với anh bây giờ cũng cần thiết như những hy vọng về ngày mai, dù rằng những ngày mai ấy đầy bóng tối.

Thuở nhỏ, anh sống ở một miền ngoại ô, trong sự cơ cực của những người thân yêu. Các

em anh không bao giờ có lấy một cái áo lạnh lặn để mặc trong những ngày giỗ tết. Anh có người chú ham đọc các sách viết về các tôn giáo, chủ nghĩa và thích đánh bạc ngay với cả cuộc đời mình.

Anh nuôi nấng những hình ảnh thiếu thời ấy cho tới trưởng thành và lặn vào đời với hai bàn tay trắng, với những ý nghĩ trả thù. Anh đã phải sống không một tiếng nói, không một nụ cười bao nhiêu năm rồi. Anh còn phải sống thế này bao lâu nữa.

Anh có người bạn già, tha phương từ hồi còn xanh tóc. Ông ta thường ngỏ ý mong một ngày nào đó được trở về miền đất thánh quê hương, nằm giữa những phần mộ đá trắng, nghe tiếng chuông đồ hồi lênh đênh trong những buổi chiều nắng muộn.

Để làm gì? Anh vẫn tự hỏi vậy và cảm thấy chua xót vô cùng. Anh bỗng nhớ tới những mẩu chuyện thần tiên hồi nhỏ, những mẩu đời tốt đẹp, không bao giờ biết uất ức, không bao giờ biết thờ dài.

Bây giờ, khi ngồi viết cho em những dòng này, anh ước ao rằng còn cái gì đấy, làm cho anh còn có thể tha thiết với cuộc đời. Dĩ nhiên, cái gì ấy, không phải là quê hương, là bè bạn.

Gia Định, 20-8-62

Lâm Vĩ Thủy

**tay thì nhỏ
tình yêu em
lớn quá**

Như một loài chim chớ bầu trời xấu
Tôi trốn tôi hoài trong đám đông
Điệu Lục Vân Tiên xui mình muốn khóc.

Những buổi trưa Saigon đợi em về chung chuyến
buýt
Chuyến buýt màu xanh giá hạ một đồng
Xin khoảng tay cầm bên em gần gũi
Làm hành trang tôi đi nốt cuộc đời.

Bôi lọ mặt mày cày nhăn trán mỏng
Tôi bước vào sân khấu đứng vô tri
Sao lòng tôi còn tuổi trẻ giận hờn
Ngôn ngữ cho em lấp đầy cổ họng.

Nếu mai này em bỏ trường bỏ bạn
Tôi biết chờ ai Bà Chiêu - Đông Nhi
Nếu mai này em đi về những phương trời xa lạ
Tôi làm sao mà dỗ tôi đây.

Chắc chẳng bao giờ em được đọc những câu thơ
Tôi viết cho em bằng những đêm không ngủ
Như người ta đậy nắp chiếc dương cầm
Ngàn tiếng yêu em trong tôi rên rỉ.

Tôi yếu đuối nên chui vào kỷ niệm
Những ngã đường mỗi buổi em qua
Làm con chiên non lạc mãi giữa hồn mình
Từng mẩu thiên đường theo nhau vượt mắt...

bài giã từ*tặng Trương Cúc*

Em vượt mặt tôi bàn tay nào
Tôi chết lâu rồi sao còn đây
Sao em không là con chim nhỏ
Sao trời hôm nay không nhiều mây.

Sao hẹn tôi rồi em chẳng đến
Bây giờ mùa thu hay mùa xuân
Tôi chờ đợi mãi nên quên nhớ
Hai đứa hình như đã cố nhân.

Tôi bỏ đời tôi quê hương tôi
Đi hoang từ độ mất em rồi
Nghìn phương không đủ làm người mộng
Không đủ làm phai một nét môi.

vẻ thần thoại

Em ngủ trong rừng trợn trắng mười bảy
Tóc vẽ nên hình trắng cỏ xanh
Những vì sao buổi chiều cuối năm chưa mọc.

Tôi là chàng hoàng tử xấu trai
Chàng hoàng tử người ta quên ghi tên trong cổ
tích
Dừng ngựa từ xa ngó em chẳng dám tới gần
Ngồi ôm đầu soi giòng suối
Mười năm rồi bỏ đi.

Mùa xuân về không tiếng động
Nước nhớ thương chàng không muốn chảy
Hoa thối cười
Và chim ngừng kể chuyện yêu đương

Những giọt mưa thu đầu tiên rụng xuống mặt
nàng

Tưởng đâu nước mắt người trong mộng.

Còn nửa mùa đông hai đũa chia nhau

Nên một hôm nào tôi lang thang trở về

Bằng những nẻo đường quen thuộc cũ

Ai đã đem gai rào chắn lối đi

Có con nai vàng khóc bên bờ suối

Lửa hạ thiêu rồi trắng cỏ xanh

Ôi những vì sao ở rừng ở biển

Có thấy trời hôm nay nhiều mây...

**những câu lục bát
kể chuyện hai người**

KHI BẮT ĐẦU GIẶN NHAU

Phố nhỏ mù mưa hôm nay
Lang thang nghìn lối hồn bay tìm trời
Chùng nghe lạnh đã vào môi
Đèn lên đỏ chuyến xe xuôi cuối cùng
Bờ cây im đứng chập chùng
Tay giơ vuốt mặt ngại ngừng bước đi
Sầu xưa nhắn nét đương thì
Người yêu ơi có còn gì cho nhau...

MỘT NGƯỜI BỎ ĐI

Em về Phú Nhuận hay đâu
Còn tôi hai sáu tuổi đầu rồi đây
Quê hương thì nửa phương này
Hai bàn tay vẫn khô gầy như xưa
Ngắm tôi tôi thấy tôi thừa
Nghìn năm chuyện cũ bây giờ... thôi, em

RỜI XA CÁCH TRỌN ĐỜI *

Tháng này còn mưa không em
 Ở đây khuya vẫn đỏ đèn chờ trông
 Hai người như hai con sông
 Ngàn mây xõa tóc nghẹn dòng nước trôi
 Ôi phương trời ngóng phương trời
 Ôi người đi để một người hoài mong
 Sáng nay nhìn cánh chim lồng
 Nhớ xưa màu áo em hồng sang tôi
 Mùa xuân ngậm nửa môi cười
 Tôi đem bán cả cuộc đời cho em.

Năm năm mưa bay qua thềm
 Năm năm chuyện cũ thêm mềm lòng nhau.

** Bài này còn có tên “Tháng này còn mưa không em” khi đăng trên tạp chí Phổ Thông năm 1964 (Ghi chú của nhà xuất bản)*

tự thú

Tôi là đứa con hoang
Đi xin từng mẩu tuổi
Tôi chối bỏ thiên đàng
Vì giữ mình không nổi
Tôi nợ nần lung tung
Nhìn ai cũng muốn đánh.

Tôi vẫn nghĩ về em
Mười ngón tay chảy máu
Căn phòng bệnh quên đèn
Mặt trời chưa muốn mọc

Con chim nào bay đi
Lũ trẻ nhỏ cuồng si
Không đòi lời chỉ bảo
Chửi nhau cho qua ngày
Những gốc cây thầm khóc.

Gần trăm năm lịch sử
Chúng nó cướp không rời
Cúi đầu không dám thờ
Nghe sao mà mặt môi.

Thơ của những người không yêu nhau

Một mình tôi trên chiếc buýt buổi chiều
Chiếm lấy chỗ ngồi riêng người tàn tật
Xe qua sông khi thành phố đang mưa
Những ngọn đèn xa mang màu mắt đỏ.

Cát biển mặn mòi tôi thân **sò** nhỏ
Còn sót lưng năm bảy ngón ngang tàng
Tôi muốn ôm và hôn em lần cuối
Lịch sử chúng mình du đãng con hoang.

Rồi ngày mai tôi tới lớp một mình
Ngồi chỗ em ngồi bỗng dưng thèm khóc
Khung cửa này lối đi kia còn đó
Vòm trời xanh và sắc áo em đâu.

Tôi trở về hai bàn tay mở ngỏ
Không gia đình không xứ sở không em
Đem tên tôi đi gõ hỏi từng người
Xin giấc ngủ với vô vàn kỷ niệm.

Cho một người xem

Bỏ ngoài ô những chiều thứ bảy
Những đường mòn khắp khênh bánh xe lăn
Tôi vào thành phố
Mẫu thuốc cuối cùng ngùn cháy hai đầu ngón tay

Lối về nhà em mùa này chắc lạnh
Những súc gổ lột da nằm sân ga hỏn hỏn
Bụi than làm nám đen nền trời kỷ niệm ngày hai
đưa mới yêu nhau
Những mẩu chuyện thần tiên hồi trẻ dại
Tóc em đùa cánh đồng đầy bông lau gió thổi
Có phải cuộc đời như ga xếp
Chúng mình những chuyến tàu quen thuộc
Đôi mắt người xếp tanh già ngó tìm qua vuông

kính mờ
Những giòng sông
Những cánh rừng cao su chưa lấy mủ

Tôi đã khóc khi nghĩ rằng ngày mai tôi có thể
quên em
Quên một người con gái mang tên Hoàng
Dù chỉ là trong giấc ngủ

Tôi xin được làm con chim nhỏ
Con chim màu xanh
Những sớm mai đậu ngoài cửa sổ
Dỗ giấc em ngon lành

Đừng bao giờ giận hờn nhau...

Điệu buồn theo

Tôi đã về tôi đã về đây
Thêm sương mù tỉnh giấc trưa gầy
Dấu chân xưa mất trong mầu cỏ
Tôi vẫn còn đây vẫn trắng tay

Khói xanh dòng thuốc khơi tàn mộng
Mùa xuân nào mang em ra đi
Em đi thì có bao người tiễn
Thì lỡ bao nhiêu chuyện ước thề

Em ở đâu rồi em ở đâu
Bốn phương trời để một tôi sầu
Em mười mấy tuổi trăng mười mấy
Sao bắt tôi chờ trọn kiếp sau.

nghìn câu chuyện cũ

Như một người mù ôm mùa hạ
Đơn du vào thành phố buổi chiều
Bầu lấy dây đàn mười ngón tay lặn độn
Thốt vài câu vọng cổ
Ngả nón trước từng người cổ nguôi lòng sầu héo.
Tôi mang áo quần thơm tất ngời lì trên xe buýt
Với chiếc cạc hàng tuần trong túi chạy dong mỗi
một con đường.

Em làm con tin cho một dòng đạo níu lấy chỗ
quí tôi tắm giáo đường không lần xung tội
Mà kỷ niệm khoảng trời xanh bên ngoài loài qui
dữ
Tôi biết những người nằm chết cô đơn căn phòng
bệnh

Nghĩ tới tình nhân đứng đưng bản án lưu đầy.
Tôi biết trọn đời em chỉ là một màu da
Một đôi mắt trừng ngó tôi kẻ cuối cùng
giữ tên bộ lạc giữa rừng âm thầm khóc đau bằng
hữu.

Tôi biết tôi là ngư phủ già mùa biển động
Ngồi nấu nung về hành trình trên phiến tâm hồn
Kể chuyện ngày xưa cho đàn cháu nhỏ
Ôi những ngày xưa khi còn có em...

hai con sông

“ hai người như hai con sông ”

Có thể chiều nay mưa to trên quãng đường tôi đi
Và tàu không khởi hành trễ hơn nửa phút
Và tôi không đủ ba đồng lấy giấy vào ke
Và bàn tay em chết đuối...
Có thể là tôi sẽ đứng nhìn theo mãi mãi
Những đám khói tàu mệt lả
Ngôi nhà cũ
Khung cửa thôi mở ra tấm màn che thưa mỏng lạt
màu

Vòng tóc mun da muốt mắt
Và dòng sông dòng sông nào mang tên hai đứa
hôm nay

Có thể là em đã quên tôi như đã quên Hà Nội
Như tôi đã quên mùa tuổi nhục nhằn
Có thể là lòng em sẽ không có gì thay đổi
Và tôi sẽ hôn em như hôn người con gái lần đầu
Và em sẽ khóc như chưa từng được khóc.
Có thể là tôi sẽ chối từ em cùng kỷ niệm
Mà không gian làm giới tuyến
Có thể là tôi sẽ chết trước khi những ý nghĩ kịp
thành hình

Và không có em về trong chuyến tàu hôm đó
Và người ta bỏ tôi với căn phòng nhỏ
Trơ mắt nhìn hoài mùa lạnh về giăng mây ngoài
cửa sổ

Có thể là tôi sẽ trở thành những cột điện cánh tay
gầy lời hứa
Đau từng gân tóc
Dòng lệ đỏ...
Có thể rồi chúng mình như những người xa lạ gặp
nhau
Đi một mình không vương vứu
Đi một mình khóc thầm

Hãy cho tôi một chút niềm tin
Dù bé nhỏ
Tôi còn yêu em
Tôi còn yêu cuộc đời.

giãi bày chưa đủ

Người ta vừa tắt bớt đèn trên sân khấu
Tôi gọi thầm tên em.

Người nhạc sĩ da đen đang nâng cao trompette
Ôi những kẻ chịu cực hình tiếng la đăm mê tuyệt
vọng.

Đôi khi cũng muốn trở thành những tín đồ
Và tâm hồn bãi cát buổi chiều ngoài bãi biển.

Có thể một mai chúng mình chết như rừng núi
Và mây trời làm quê hương bè bạn.

Em ơi

Bao giờ được khóc cho nhau.

nhìn nhận

Tôi biết tại sao bây giờ tôi bỏ đi
Ôi những người mang quê hương phiêu lưu trong
cuộc đời
Có bao giờ em nghĩ không em
Impre Nagy không còn nữa.

Và những nụ cười hồn nhiên
Những buổi chiều tĩnh lặng
Hoa gạo đỏ đầy tay mái trường tiểu học
Chúng mình lớn lên như một loài cỏ xấu.

Tôi sẽ về theo dấu máu cha anh
Mùng vớ tung Hà Nội
Dù hình hài có gục trên hè phố

Tôi sẽ dìu em qua từng căn nhà đổ
Quỳnh Lưu Portzan Budapest
Tôi sẽ kể em nghe cái chết
Những con sói rừng
Không một tiếng kêu
Không một lời cầu khẩn
Ngay nước mắt khóc thương mình.

Chúng nó coi tình yêu là trọng tội
Tôi xin làm tù nhân đời đời
Cho xứ sở
Cho em.

hành trình

Một tay nắm chắc thành cần
Còn tay này vội ôm chầm lấy em
Xe ngon đồ dốc ưu phiền
Thoáng bời bụi kính những miền quạnh hiu
Bỗng không tuổi ngất ngư chiều
Mồ hôi vã mặt muốn liều buông tay

nỗi buồn hôm nay

Buổi sáng không tiếng nói
Người khách trú già ngồi yên lặng sau quầy hàng
Những bức tường vôi chưa kịp quét
Đã học trò cắn bánh không cười
Đường xá xanh loang lổ.
Các anh ơi những người anh Bắc Phi hoang dã
Algérie Lhasa còn âm ỉ
Những giấc mơ nằm chết trên ruộng đồng
Những vòng môi bao giờ trở nụ.
Chúng tôi làm lịch sử ngót trăm năm
Chúng tôi giữ gìn từng hơi thở
Giành lấy danh từ
Ôi những danh từ tự do no ấm

Một khúc nhạc Jazz làm hành lý
Chúng tôi trôi dạt như cây rừng
Những kẻ đồng hành phản bội
Hàng rào kẽm gai

Ngục tù

Lô cốt

Ai bảo rằng những lỗ châu mai Hòa-bình Điện-
biên thôï bốc khói
Mà những cánh đồng bờ Dương-tử tuyết rơi đầy
Các anh ơi.

Các anh ơi.

Cuối Cùng

Thứ bảy mà sao trời muốn khóc
Không em thành phố trống vô cùng
Tôi đứng chờ xe mà sợ lạc
Chuyến xe nào đừng mang tôi xa thêm em.

Như thuở mười lăm thường trốn học
Hồn tôi lang thang đi tìm mình
Dấu tay thượng đế quên điềm chỉ
Tôi đem thân mòn phơi công viên.

Em vùi da thịt trên bồn cỏ
Cột điện làm se những sợi vàng
Lời trăng trời ném tung ngoài lộ
Hai đứa gần nhau giấc ngủ đen.

hình ảnh thân yêu

Những ngày bắt đầu mùa xuân
Tôi đến thăm em
Mang theo từng bầy chim én
Nhà em lưng đồi
Tôi thấy yêu con đường trải cuội

Ở đây Venise hay Paris
Mà giòng sông xanh suốt bốn mùa
Mà tóc em màu hạt dẻ
Mà những cánh đồng lau vàng cỏ hạ

Tôi biết rằng mãi mãi tôi chỉ là kẻ tình nhân
Đi tìm những vương trời giữ ít nhiều tuổi nhỏ
Đem những lời ngây ngô kết vòng hoa tình ái.

Tôi biết rồi em sẽ xa tôi chưa kịp nói
Mùa đông không người đốt lửa sưởi
Tôi ngồi trên phiến sầu ngàn đời nhìn tôi râu tóc
trắng
Tôi khẩn cầu tên tôi trở về
Đưa bé linh hồn đi hoang cùng kỷ niệm...

Ngày tháng năm

Tôi sẽ về Gia Định chiều nay
Chiếc buýt cuối cùng qua sông cầu mới
Những ngọn đèn vàng ngậm cười ven bãi.

Tôi sẽ ngồi quán cà phê đầu đường đất đỏ
Kêu một ly đen nhỏ
Đợi chuyến xe bò chở rác về khuya.

Bây giờ tháng bảy trời đang mưa
Em lấy chồng tháng ba năm ngoái
Tôi thiếu em những ngày xưa ngu dại
Em nợ tôi dăm ba lời tạ từ.

Bởi vì không quê hương nên nghĩ mình yếu đuối
Tôi trở về mang dấu chàm tử tội
Và những chuyện thần tiên, những chuyện thần
tiên chưa từng kể
Không có em còn nói cho ai
Không có em Gia Định còn gì để tôi quyến luyến.

Như những người đánh xe đi qua đời mình nhắm
mắt
Tôi trở thành lãng tử trong ca dao
Tóc rối ưu tư nụ cười nửa miệng

Thuốc hút vàng tay mà vẫn se môi
Không có em những tuần trăng ở đây vô nghĩa
Chủ nhật nhà thờ không người dự lễ

Tôi đi vào những lối đi xưa
Gọi tên em cùng với lúc thành phố lên đèn
Và tiếng còi tàu chọt đến rất xa xôi
Phải chi em đừng có nhiều kỷ niệm
Phải chi tôi đừng thềm biển rộng sông sâu
Thì em muôn đời vẫn là người yêu đơn sơ bé nhỏ
Thì tôi không bao giờ phải khóc hôm nay...

Van vĩ

Em đừng trở lại đừng trở lại
Tôi kẻ tù chung thân khổ sai
Còn phông hai tay từng kỷ niệm
Cuộc đời hôm nay và ngày mai.

Xứ sở tình yêu em bằng hữu
Ôi những nàng tiên xưa mất rồi
Tôi ôm sự sống thềm đau đớn
Linh hồn ơi linh hồn tôi ơi.

Khi tôi chết tôi từ bỏ Chúa
Tôi lỗi muôn đời tôi xin mang
Tôi thù lô cốt thù dây kềm
Cho tôi vòm trời xanh thênh thang...

Nét sầu

Saigon từ nay chắc buồn
Tôi dối tôi nhiều em biết không
Tôi biết em thường mang thư vào lớp học
Mà lòng sầu muốn khóc
Những cột đèn đường soi mới bước chân em
Mưa cuối mùa lủi thủi
Tôi sẽ không bao giờ còn dám nói
Như thân cây già oằn trĩu trái xanh.

Nhà tôi bên kia vùng Khánh Hội
Dòng sông đầy kỷ niệm
Những tờ thư còn non sách vở
Còn thơm màu hoa phượng vĩ.

Em bỏ đi rồi tôi thương tôi...

Thoáng qua

Đợi tàu về sân ga
Trời mưa làm muốn khóc
Đốt tàn thêm điếu thuốc
Quên mình hai mươi ba

Tháng ngày đi làm lữ
Mộng ước vàng đôi tay
Ngóng trông hoài thay đổi
Ngóng trông hoài mây bay

Bạn bè dăm sáu đứa
Sợ khi nhìn thấy nhau
Con sông nào ra biển
Con sông nào không sâu

Ngọn đèn xa chấp chới
Con đường rầy bơ vơ
Nghĩ mình ga bé nhỏ
Bao giờ xong đợi chờ

Sao em không về làm chim thành phố

1.

Thôi bây giờ đã vào mùa hạ
Tôi xin làm trẻ thơ
Giấc ngủ trần tròng bên đồi cỏ rói...

Thôi bây giờ tôi già từ em
Câu chuyện hoang đường hồi nhỏ dại
Như kẻ từ sa mạc tìm về
Như thỏ nằm nôi chưa lần rửa tội

Thôi bây giờ tôi trả cho tôi
Những khoảng tâm hồn hoang vu, căn cõi
Mà đau đớn vô cùng

2.

Căn gác bỏ quên ly cà phê đen
Hình bóng em cuối mỗi con đường
Mang tên một hành tinh xấu số
Những gốc cây hô hào đòi lật đổ

Sự lỗi lầm nào đã buộc chúng ta vào nhau
Khi trời chưa mùa hạ
Khi tôi chưa là người thủy thủ già
Bới tóc người yêu trên cát

3.

Thôi bây giờ người đưa thư không đến nữa
Tôi sống bằng màu áo em mang
Bằng những buổi trưa đón em về ngã tư đèn xanh
đèn đỏ
Như những ngày mưa chợt đến vội vàng
Những thoáng vui làm phiền muộn
Tôi lang thang ra bờ sông
Dòng nước đen sâu hình ảnh tôi muôn đời
Vẫy những con tàu đi không trở lại
Vẫy những người đưa thư đi qua
Những kỷ niệm nhích xa mình mãi mãi

Bởi vì vẫn đi nên chịu một mình
Như chuyến xe lăn tròn cỏ xấu
Tôi để tôi ngồi ghé đá công viên
Chép sử đời mình đám đông dòm ngó

Kẻ nào dơ tay thè trên hôn mình
Kẻ nào đứng lên chửi thảm đồng loại
Sao em không về làm chim thành phố
Lệ nhỏ hai hàng khép đỉnh ngọn cây

4.

Này đây ngàn chuỗi ưu tư
Em bó mình tôi trước giờ tôi chết
Rồi thôi tất cả chẳng còn gì
Thềm nhà đất ẩm em chân không
Gian phòng tôi nghĩa địa
Vớ áo cỏ gai nộ hôn đầu cúi mặt
Tôi biết viết gì cho em
Khi những cánh thư quên đường Gia Định
Khi những cánh thư thôi về Bình Dương...

Tôi xin em một bài vọng cổ

Tôi xin em một điệu nam bình
Người tình mình ở mãi phương xa
Môi sót hồng một mối
Mùa lạnh tái tê này
Khoe quyền rũ

5.

Em biết không quê hương mình
Thế hệ xưa là bóng núi
Xui lòng em giận hờn
Tôi nguyện rửa tội
Kẻ tội đồ chứng nhân lịch sử
Em biết không khi chới bỏ cuộc đời
Tôi sẽ gọi tên em như một lời cầu cứu
Tôi sẽ gọi tên em vì tôi bơ vơ
Khi con đường phố chợ
Khi xóm bình dân những bữa cơm gia đình
Muốn khóc.
Hãy cho tôi được nắm lấy tay em
Được giữ rất lâu hai bàn tay bé nhỏ
Để nghĩ rằng quê hương chưa xa mình
Để nghĩ rằng tôi hãy còn tất cả
Ôi tình yêu và tuổi trẻ nhục nhằn

6.

Như mùa thu âm thầm đến muộn
Áo mỏng trời sương lồng ngực đau
Viên chí tay sần sượng
Tôi mua tờ báo loan tin buổi chiều
Thân thể khắc đầy những danh từ cách mạng
Em biết không.
Bởi vì chúng ta đã trưởng thành
Bởi vì chúng ta không quyền lựa chọn
Chúng nó bắt công giết người khủng bố
Nên chúng ta cần đốt lửa trái tim
Nên chúng ta cần có nhau mỗi ngày
Bởi vì chúng ta cùng chung lịch sử
Bởi vì chúng ta cùng chung chặng đường.

7.

Via phố gót chân mềm

Bụi mưa mang vào thư viện

Mỗi hơi nằm ôm sách

Tường cao tường cao mênh mông

Kẻ nào đứng lên kêu gào thảm thiết

Tự do - tự do

Cho những người đã chết

8.

Tôi sẽ đưa em vào quán rượu
Nhịp điệu hành hình man rợ công khai
Làm gã trai lơ phóng đảng chơi bời
Buôn bán niềm vui hắt hủi
Như người ta gỡ tấm khăn choàng nghệt thờ
Tôi đưa em ra bờ sông
Khánh Hội mồ côi Tân Thuận sinh lây
Chánh Hưng không đành thiếp mệt

Như người ta gỡ tấm khăn choàng nghệt thờ

Tôi đưa em về vườn bông trái Lái Thiêu
Ngọt bở Biên Hoà phù sa Bassac
Em ngủ vai tôi ngậm tròn nước mắt
Em ngủ vai tôi tiếng hát êm đêm:
- “Nhà bè nước chảy chia hai
 Ai về Gia Định, Đồng Nai thì về...”
Ai về Gia Định, Đồng Nai thì về...”

9.

Em còn nhớ không sân ga Hàng Cỏ

Năm cửa ô nghèo khổ

Ngục tù

Những tháng năm chìm Mai Lĩnh Hà Đông

Mồ hôi nước mắt

Em còn nhớ không Công Tráng Nam Đồng

Chữ học ban đầu...

Em còn nhớ không

Em còn nhớ không.

Chúng nó bắt công giết người khủng bố

Nên chúng ta cần đốt lửa trái tim

Nên chúng ta cần có nhau mỗi ngày
Bởi vì chúng ta cùng chung lịch sử
Bởi vì chúng ta cùng chung chặng đường
Như mùa xuân bé bỏng mong chờ
Như tuổi lên mười thơm hiền sữa mẹ
Tôi cũng muốn tin như em đã tin rằng phải có
những tín hiệu
Để buộc liền chúng ta với nhau
Để buộc liền chúng ta vào xứ sở
Tôi cũng muốn tin như em đã tin rằng chỉ có tình
yêu là đáng kể
Và khuôn mặt em ngời hy vọng cuối cùng

10.

Thôi bây giờ em khóc đi em
Như những người quen nhau ngoài phố
Những trang nhật ký buổi đầu
Không căm thù giả dối...

*- Bài này được phổ biến trên một vài trang mạng
với 80 câu. Chúng tôi xin phổ biến toàn bài (ghi
chú của nhà xuất bản)*

Bầu vú

Tôi tuổi nhỏ vốn gầy thù cùng thượng đế
Chiến đấu một mình thương tích cùng người
Chạy tìm em nhờ ngón tay vuốt mắt
Lỡ ngày mai tôi buông xuôi cuộc đời.

Em bật khóc nhìn tôi là trọng tội
Tôi đối với đời tôi như kẻ qua đường
Tôi đối với đời em dòng sông nước lụt
Tôi thành phần tư sản tôi da đen...

PHẦN PHỤ LỤC

- **Hai bài thơ chưa hề xuất bản của Lâm vị Thủy**
- **Trần Hoài Thư: Hồi phục một di sản văn chương**

Tuần của tình yêu

Chủ Nhật -

Buổi sáng trời mưa tôi trở dậy
Soi mặt mình bằng phiến gương đen
Chợt thấy hình em sàu đọng bụi
Nỗi đau này em nghe chẳng em?

Thứ Hai -

Thành phố chùng như quên giấc ngủ
Tôi đi không kỷ niệm che đầu
Không em làm ấm vòng tay lạnh
Không cả ngày chưa quen biết nhau

Thứ Ba -

Tôi dẫn tôi vào trong lớp học
Mây lên màu trắng áo thiên thần
Bàn tay e ấp trên trang sách
Trông đáng ai mà thương cố nhân

Thứ Tư -

Sao em không là em thuở ấy
Để mỗi chiều tôi đón cổng trường
Đường xưa còn dấu chân em đây
Gót nhỏ giờ vui mộng viễn phương

Thứ Năm -

Nghìn thu còn mưa bay mãi đây
Xa nhau không một ánh trăng gầy
Nửa đêm nghe tiếng xe về vội
Tôi đốt đèn lên ngồi ngắm tay

Thứ Sáu -

Ôi tình yêu đã về hay chưa
Còn đây từng tháng đợi năm chờ
Còn đây một nét môi cười đó
Em vượt tầm tay tôi bơ vơ

Thứ Bảy -

Người yêu, người yêu, người yêu ơi
Mùa thu, mùa thu, mùa thu rồi
Hồn tôi muốn khóc làm sao rồi
Em của người ta, tôi của tôi.

(trích Phổ Thông số 120 ngày 1-2-1964)

Chú thích của nhà xuất bản: Bài thơ này được phổ biến trên một vài trang mạng với tựa đề: *Hình như kỷ niệm.*

Còn gì cho nhau

Trời mưa làm buồn khu phố nhỏ
Tàu sẽ xuôi hay ngược chiều nay
Còn xa bật khóc lên rồi đó
Em về đi, mình xa nhau đây.

Những ngón tay gầy thừa kỷ niệm
Anh cho em cho quê hương này
Nửa đời anh đấy anh tìm kiếm
Ôi nghìn thu nào chưa mây bay

Anh nghĩ hồn anh là bọt bẻ
Vẫn đơn côi và mãi mang sầu
Lần xưa đó lỗi lầm như thế
Em có bao giờ em biết đâu...

(nguồn sưu tầm: tạp chí Phổ Thông)

Hồi phục một di sản văn chương

Trần Hoài Thư

Vào một buổi chiều của tháng 7 năm 2011, trong một bữa cơm thân hữu tại tư gia nhà văn Trần Yên Hòa tại Anaheim, Nam California, để góp vui cùng bạn hữu, gia chủ đã đứng lên đọc một bài thơ mà anh cho biết không rõ tên tác giả.

Đó là một bài thơ tình. Lời thơ thật đẹp, dạt dào cảm xúc. Và chúng tôi đã mang nó làm hành trang theo chuyến bay trở về lại New Jersey:

*Buổi sáng trời mưa tôi trở dậy
Soi mặt mình bằng phiến gương đen
Chợt thấy hình em sâu đóng bụi
Nỗi đau này em nghe chẳng em*

*Thành phố chùng như quên giấc ngủ
Tôi đi không kỷ niệm che đầu
Không em làm ấm vòng tay lạnh
Không cả ngày chưa quen biết nhau*

Tôi dẫn tôi vào trong lớp học

Mây lên màu trắng áo thiên thần
 Bàn tay e ấp trên trang sách
 Trông dáng ai mà thương cố nhân

Sao em không là em thuở ấy
 Để mỗi chiều tôi đón cổng trường
 Đường xưa còn dấu chân em đấy
 Gót nhỏ giờ vui mộng viễn phương

Mùa xuân nào mưa bay mãi đây
 Xa nhau không một ánh trăng gầy
 Nửa đêm nghe tiếng xe về vội
 Tôi đốt đèn lên ngồi ngắm tay

Oi tình yêu đã về hay chưa
 Còn đây từng tháng đợi năm chờ
 Còn đây một nét môi cười đỏ
 Em vụt tầm tay tôi bơ vơ

Tình yêu, tình yêu, tình yêu ơi
 Mùa xuân, mùa xuân, mùa xuân rồi
 Hồn tôi muốn khóc làm sao rồi
 Em của người ta, tôi của tôi.

Trở về, tôi lên internet để truy tìm nguồn gốc.
 Mới biết tác giả là nhà thơ Lâm Vỹ Thủy. Sưu tầm
 thêm, được tổng cộng tất cả 5 bài...
 5 bài cho một cuộc đời của một người thi sĩ. Càng
 cay đắng hơn khi đọc những giòng sau đây, trên
 một trang mạng:

“...Bàn tay tôi lần gỡ những trang thơ cũ xa

xưa...

1978. Cô sinh viên văn khoa vẫn thường trốn học lang thang hàng giờ và vùi đầu vào hết thư viện này đến thư viện khác, hôm ấy vô tình tìm thấy trong một ngăn giá sách nằm khuất sâu phía trong một cuốn thơ mỏng đã ố vàng. Một cái tên lạ, hầu như chẳng bao giờ thấy trong các cuốn sách, các tạp chí phê bình. Nhưng ngay từ những dòng mở đầu, cô đã thấy gợi lên một cái gì đó thật đặc biệt trong đời sống tâm hồn của nhà thơ, một cái gì đó u ám, day dứt, cô đơn... Ấn sâu trong những dòng thơ tưởng như viết ra vội vã và giản đơn là cả một tâm hồn thật yếu đuối trước những biến động của cuộc đời ... Đó là tập thơ in năm 1963 của NXB Huyền Trân, tập thơ mang một cái tên thật lạ, lạ như chính những dòng thơ ấy... **“Sao em không về làm chim thành phố”** ...

Cô sinh viên ấy là mẹ tôi. Mẹ tôi mê thơ của Lâm Vỹ Thủy đến mức từng chọn đề tài luận văn là Chủ nghĩa hiện sinh, nhưng khi đăng ký, người ta trả lời rằng không có ai hướng dẫn đề tài...

Tôi không chú ý lắm đến cái tên và những dòng mở đầu trong tập thơ của ông, nhưng thật sự bị hút vào bài thơ “Cuối cùng” và “Thơ của những người không yêu nhau”, dù khi ấy tôi còn rất nhỏ để có thể hiểu thấu đáo những lời ông viết. Tôi cũng không đọc nhiều về chủ nghĩa hiện sinh, nhưng với tôi, và có lẽ cả với mẹ tôi, đến bây giờ

Lâm Vĩ Thủy vẫn là một ẩn số, một cái tên lạ. Tôi chưa từng thấy ở đâu cái tên ấy, trong sách vở, trên mạng, trong các tạp chí nghiên cứu phê bình văn học.

Và sẽ tuyệt vời biết bao nếu tôi được nghe bạn nói với tôi về nhà thơ Lâm Vĩ Thủy, người đã viết những dòng thơ khắc khoải buồn rầu, gợi lên những góc khuất trong tâm hồn mà đôi khi ta tưởng như đã rơi vào vội vàng cuộc sống...

(Nguồn: Diễn Đàn CĐV SLNA: *Sao em không về làm chim thành phố*)

Sau đó, người viết đã cho *post* 4 bài thơ trong thi tập.

Niềm ao ước của người bạn trẻ ấy cũng là niềm ao ước của chúng tôi qua chủ trương và việc làm từ hơn mười năm qua: Cố gắng hồi phục nền di sản văn chương miền Nam càng nhiều càng tốt.

Đó là lý do thôi thúc chúng tôi ra công sưu tầm và tái bản thi phẩm *Sao Em Không Về Làm Chim Thành Phố* mà quý bạn đang có trên tay.

Mặt khác, chúng tôi thêm vào kỳ tái bản này hai bài thơ do chúng tôi sưu tập được. Cả hai bài đều được sáng tác sau khi thi phẩm SEKVLCTP phát hành.

Chúng tôi xin bày tỏ lời cảm tạ của chúng tôi đến:

- Thư viện đại học Cornell đã lưu trữ thi phẩm

Sao Em Không Về Làm Chim Thành Phố của Lâm Vị Thủy, Huyền Trân xuất bản năm 1963 cùng toàn bộ tạp chí Phổ Thông để chúng tôi có thể sưu tập thêm một số bài thơ khác của tác giả kể từ sau khi thi phẩm này được xuất bản.

Cuối cùng, chúng tôi xin được thưa là: giống như hầu hết các tác phẩm trong Tủ Sách Di Sản Văn Chương Miền Nam, khi tái bản tập thơ này, chúng tôi mong mọi đóng góp vào một việc chung là hồi phục một di sản văn chương miền Nam giá trị đang có nguy cơ bị mai một và lãng quên. Chúng tôi sẽ không bán, chỉ dành để tặng biếu đến các bạn bè, thân hữu và những người yêu thơ Lâm Vị Thủy.

Trân trọng

Trần Hoài Thư

Chủ trương Tủ Sách Di Sản Văn Chương Miền Nam

MỤC LỤC

1. Thủ bút LVT / 3
2. Cho Hoàng những ngày thơ mộng cũ / 5
3. Tay thì nhỏ tình yêu em lớn quá / 7
4. Bài già từ / 9
5. Về thần thoại / 11
6. Những câu lục bát kể chuyện hai người / 12
7. Tự thú / 15
8. Thơ của những người không yêu nhau / 17
9. Cho một người xem / 19
10. Điều buồn theo / 21
11. Nghìn câu chuyện cũ / 22
12. Hai con sông / 24
13. Giải bày chưa đủ / 27
14. Nhìn nhận / 28
15. Hành trình / 30
16. Nỗi buồn hôm nay / 31
17. Cuối cùng / 33
18. Hình ảnh tình yêu / 34
19. Ngày tháng năm / 36
20. Vạn vi / 39
21. Nét sâu / 40
22. Thoáng qua / 41
23. Sao em không về làm chim thành phố / 43
24. Bầu vút / 56

Phụ lục:

1. Tuần của tình yêu /58
2. Còn gì cho nhau /61
3. Trần Hoài Thư: Hồi phục một di sản văn chương / 62

Địa chỉ liên lạc:

Thư Ân Quán

P.O. Box 58

South Bound Brook

NJ 08880

Email: tranhoaitu@yahoo.com

